

" Viņa gribēja just,
kuņģis – gremot.
Viņa – mīlēt,
viņš – strādāt.
Viņa – attiecības,
viņš – rīcību.
Viņa – vieglu miglas šķidrautu,
viņš – skaidrību."

ELĪZE

**DIVI
STĀSTI**

© Elīze 2006

© Eraksti 2006

ISBN 9984-771-99-7

6 lpp. / ~ 0,11 MB

Elīze

PASAKA PAR VIENTUĻU SIEVIETI

Nakts vidū viņu pamodināja kāds troksnis. Viņa nezināja, kas tas bijis, un lēni piecēlās sēdus. Piegāja pie loga un brīdi pastāvēja. Gar viņas māju aiztraucās vientuļa mašīna. Viņa pabrīnījās, ka domās nosaukusi to par vientuļu. Mašīnā taču sēdēja cilvēki. Vismaz viens cilvēks, un kopā ar cilvēku nevar būt vientuļi, tā viņai bija mācīts. Viņa tam piekrita un aplūkoja krēslaino istabu. Tumsas nebija; to sadrupināja oranžas un zilgas ielu spuldzes, un viņa paraustīja plecus. Drupenajā krēslā starp tumsu un gaismu miegu var iztraucēt jebkas. Kādas automašīnas koši dzeltenie miglas lukturi. Garāmlidojoša baloža smagā ēna, kas pārslīd sejai. Vēja pūsma, kas sakustina aizkaru. Mēness atspīdums stiklā.

Viņai vajadzēja iet atpakaļ gultā. Sala kājas. Un nāca miegs, bet viņa nedroši taustījās laukā no istabas. Ietaustījās virtuvē un meklēja sveci. Negribējās spilgtu gaismu. Gribējās ēst. Un viņa sveces gaismā klusi grieza maizi. Pa vienai drupatai lika to mutē un klausījās, kā atmosfēra un priecīgi klaigā kuņģis, tas rīma. Tam trūka gaumes un mēra izjūtas. Katru reizi, kad viņu pārņēma skaistas un spēcīgas jūtas, kuņģis iejaucās un frivoli stabulēja pa vidu. Viņas čuksti noslāpa viņa urkšķienos. Viņiem nebija pa ceļam, bet arī miera vienam no otra nebija, kaut abi jutās vīlušies. Kā liktenis varēja tā kļūdīties un savest kopā tieši viņus?! Viņa gribēja just, kuņģis – gremot. Viņa – mīlēt, viņš – strādāt. Viņa – attiecības, viņš – rīcību. Viņa – vieglu miglas šķidrāutu, viņš – skaidrību. Viņš (dabūja) sagaidīja skaidru rīcību un aizraujošu darbu. Gabalu rupjmaizes ar visu garozu un, apmierināti čāpstinādams, palika virtuvē.

Viņa ņēma sveces galiņu un klīda tālāk. Atvēra balkona durvis un izkāpa naktī. Sveces liesma nodzisa un viņas tumsā apstulbušās acis nepamanīja balodi. Sajuta tikai viņa siltos izkārnījumus uz savas rokas. Viņa noskurinājās un iebēga atpakaļ istabā, izklaidīgi slaucīdamās ar naktskrekla malā.

Arī balodis bija licis viņai vilties. Visu ziemu bija nācis pie viņas loga, ēdis viņas gardumus, stiepis pretī viņas glāstiem savu viltīgo, zilpelēko galvu, gulgojis zvērestus un solījumus, bet vasarā... Vasarā bija atvilcis sev līdz balodieni! Tā sabērojās papes kārbā turpat uz viņas balkona, bet nodevīgais balodis turpināja uzlasīt viņas drusciņas, mīlīgi

piešķiebdams galvu, it kā nevis viņš, bet kāds cits būtu krāpnieks, nelietis un nožēlojams diedelnieks! Un viņa itin neko nenojauta, kamēr ieraudzīja papes kārbā grozāmos četras balti strīpainas galvas. Pat redzēdams savu noslēpumu atklātu, balodis nezaudēja omulību un sauca viņu apbrīnot savu ģimenes ligzdiņu!

Vārdi sprūda viņai rīklē, bet balodis brīnījās no visas sirds. Viņš ar savu plašo sirdi! Vai tad viņš nevarētu mīlēt gan balodieni, gan bērnus, gan viņu? Vai viņa nejūtas glaimota, ka viņš pēc dienas darbiem izvēlas savus spārnus atpūtināt tieši uz viņas palodzes? Viņa gribēja ostu, balodis – debesis. Viņa – mieru, viņš – lidojumu. Viņa – uzticību, viņš – brīvību. Nē, viņiem nebija nekā kopīga, un viņa bez žēlastības nogrūda baloža ligzdu no sava balkona. Viņš palika, uztraukti šaudīdamies ap viņas logu un nikni ķērkādams, viņa iebēga istabā ar nokakātu roku.

Notīrījusies viņa atkal iededza sveces galiņu un klīda tālāk. Guļamistabas aizkars bija palicis līdz pusei atvilktis, sagumzīts un ieegrūsts vienā palodzes stūrī. Viņa steidzās to sakārtot un pamanīja sen neredzētu gaismu lavāmos istabā. Viņa atvēra logu, bet mēness nebija redzams. Tas jau pāris mēnešus slapstījās gar mājas otru sienu un vairījās no viņas skatiena. Mēness varēja mierīgi spīdēt, viņa jau negrasījās to piešnorēt pie sava loga. Viņš laikam tam neticēja, jo viņu flirts bija sācies strauji, pārāk strauji mēnesim.

Kādu vakaru viņš, skumīgi smaidīdams, bija ielūkojies viņas logā un spīdēdams gājis tālāk, bet viņa bija uztvērusi mēness zilo acu skatienu un sekojusi tam, līdz mēness pazuda no viņas loga. Nākamajā vakarā viņi bija maigi lūkojušies viens otrā un laiku pa laikam nopūtušies. Taču izrādījās, ka mēness jau sen apsollījis sevi augstākām varām, un nakts negrasās atlaist viņu no kalpošanas. Trešajā vakarā jau pašā loga stūrī viņa pamanīja mēness apmetni mazliet paveramies un pasniedzās, lai satvertu viņa sudrabaino peņa galiņu, kad mēness aizcirta apmetni un steigšus pazuda mākoņos. Citu vakaru viņš mēģināja nemanīts paslīdēt garām viņas logam. Viņš vairījās no izskaidrošanās un strīdiem, vai tad viņa to neredzēja?! Viņa gribēja tuvību, mēness – distanci. Viņa – siltumu, viņš – atturību. Viņa – ikdienu, viņš – ideālus. Viņi nepavisam nederēja kopā. Mēness palika naktī, viens un vēss. Viņa aizvilka aizkaru, paņēma sveces galiņu un tievajā, drebošajā gaismā klīda tālāk.

Katrā istabā gulēja pa cilvēkam, un viņai taču bija mācīts, ka kopā ar cilvēkiem nevar būt vientuļi. Viņa no sirds tam piekrita un atgriezās savā gultā. Bija jau arī laiks. Kājas

bija pavisam nosalušas. Bet miegs vairs nenāca un viņa sāka gaidīt, pati nezinādama, ko. Viņa sēdēja gultā un gaidīja. Pienāca diena. Viņa pacēla galvu un pārsteigta to uzlūkoja. Diena bija gaiša un skaista. Viņa nekad nebija domājusi, ka tik skaista. Līdz šim viņa bija mēģinājusi mīlēt tikai vakaros un naktīs. Kuņģis, balodis un mēness nebija dienas sabiedrotie.

Diena veda viņu uz vietām, kur viņa vēl nekad nebija spērusi kāju. Gaismas apžilbināta, viņa neuzdrīkstējās ne acu pacelt. Kalpodama saviem trim kungiem, viņa bija kļuvusi tukla, pelēka un mēnessērdzīga, un arvien attālinājās no just, uzticēties un sasilt. Sadūšojusies viņa pacēla galvu un redzēja, ka citi – tukli, pelēki un mēnessērdzīgi – jūt, uzticas un sasilst. Pagaidām viņai ar to bija diezgan.

Kuņģis, balodis un mēness bija vairījušies veltīgi. Viņa taču necerēja neko lielu. Viņa tikai negribēja rakstīt pasaku par vientuļu sievieti.

KARA DIEVA UZVARA

Kaut arī novembra vēsais, dubļainais vakars sāka jau tumst, Aress ar pistoli rokā joprojām stāvēja uz ielas stūra. *Man šķiet, es nekad to neizdarišu, viņš murmināja, ne rudenī, ne pavasarī, ne ziemā, nekad. Novembris nav vainīgs. Jārīkojas, nevar ļaut viņai mūžīgi tupēt man uz galvas.*

Viņš nepacietīgi norausā lietus lāses no pleca, nikondamies, ka tikpat viegli nespēj nomest no savas galvas sievieti, kura tur sēž, šķiet, šūpodama kājas un pat negrasīdamās pamest savu vietu.

Aress stāvēja uz ielas stūra gan dienā, gan vakarā. Naktīs viņš gāja uz mājām – mazliet nosnausties un paēst, lai varētu atkal stāvēt. Garāmgājēji jau sen no viņa vairs nebaidījās, un kāds asprātis bija iesaucis viņu par Aresu, sengrieķu kara dievu. Drusku smieklīgs viņš patiesi izskatījās, diendienā ar pistoli rokā stāvēdams vienā un tai pašā vietā. Nevienam neinteresēja ne viņa īstais vārds, ne arī fakts, ka tieši uz šī ielas stūra sieviete aizgāja, lai pēc tam uzsēstos Aresam uz galvas.

Neviens negrasījās saukt policiju, jo Aress taču nebija nekāds maniaks, kurš stāvētu uz mājas jumta un bez apdoma tēmētu uz lejā stāvošo ziņkārīgo pūli. Nebija vajadzības viņu

aplenkt, sagūstīt un izolēt. Viņš nevienam nedraudēja. Aress tikai mierīgi stāvēja un gaidīja īsto brīdi.

Arī ziemā viņam nekas neiznāca. Tā draņķe labi zināja – ziemā viņš neko nespēs iesākt, aukstajās naktīs viņu apskāvienī bija dedzīgāki, tos Aress tik drīz neaizmirsīs.

Aress bija pacietīgs, bet pamazām vien viņu sāka mākt izmisums. Kad? Nu, kad beidzot?! Martā viņš var sākt atcerēties pastaigas pa vēsajām, klusajām kāpām, jūras mierīgo šļakstoņu, kas teica mūžīgu drošību. Kāpēc neviens nebija Aresu brīdinājis? Pat ne cigarete, kuras pelnus viņa sāka notraukt aizvien nepacietīgāk. Un tad šis degunradzis ar trulu profilu! Tādam nebija vērts pat pirkstu piedurt, *tādi* neiznīkst. Pašā maija vidū degunradzis atnāca, ieraudzīja un uzvarēja. Aresa sievieti, protams.

Bet pirmā Aresu pameta jūra. Viņai vairs ne prātā nenāca mierīgi murrāt par mūžību. Jūra šņāca un koda, un Aresam atlika tikai brīnīties. Par mūžības īsumu. Un cīņas ilgumu. Sākumā viņš bija skaitījis dienas, nu jau piemirsies to darīt. Laikam tomēr Aress neuzveiks pistoli, bet pistole viņu.

Aprīlis kāpa pāri pilsētai vēl biedējošāks. Vai gan vīrietim cerības uzvarēt pavasarī, kad sieviete pieglaudīgi bija lūgusi vest viņu prom no pilsētas, uz pļavām. Vai viņš neaizies viņai līdzī puķēs un smilgās? Noturēsies, vilkts aiz katra mata galiņa, sāpīgām, sīki durstīgām trīsām? Aress grimta puķēs aizvien dziļāk...

Viņš to izdarīja maijā, kad lapu un zāles svaigais zaļums jau bija kļuvis pazīstams un mazliet apbružāts. Garāmgājēji brīnījās. Aress, galvu atliecis, ilgi skatījās debesīs, tad, izstiepis roku taisni pret mākoņiem, notēmēja un izšāva. Atvieglojums nāca tūlīt. Aress arī pats mazliet brīnījās. Viņš taču bija tikai nošāvis skaistu sievieti. Tiesa, uz savas galvas. Toties tagad varēja iet mājās un beidzot izgulēties pa īstam.